

Dijaški dom v Ptuj sprejema v bodočem šolskem letu gojence, katerim nudi popolno oskrbo, nadzorstvo pri učenju, pouk v glasbi in petju ter dobro vzgojo. Celoletna hranarina znaša 5000 Din, plačljiva v mesečnih obrokih. Vsa potrebna pojasnila daje vodstvo Dijaškega doma; na željo se prospekt dopošlje takoj po pošti. 775

Ali mislite, da iz cele Jugoslavije naročijo blago od Stermeckija radi osebe ali imena? Ne, ampak zato, ker ima dobro in poceni blago in kdor se v Trgovskem domu Stermecki — Celje ne kupuje, mu priporočamo, da naj poizkusi. 754

Ako kupiš v prodajalni Ivan Trpin, manufakturna trgovina v Mariboru, Vetrinjska ulica 15, dobiš koledar »Slovenskega gospodarja« zastonj.

Vlom pred 3000 leti.

V egipčanskem oddelku angleškega muzeja so predane javnosti najdbe, katere so odkrili zameniti angleški raziskovalci v grobu faraona Tutanchamona. Fotografirali so prstne odtise, ki so stari okroglo 3000 let. Howard Carter, ki je svojčas vodil iskopavanja v Egiptu, je prinesel fotografije odtisov iz Egipta v London in jih je pustil v muzeju s popisom opazovanj pri najdbi kraljevega groba.

Podzemeljsko grobišče, v katerega je bil pokopan nesrečni mladi farao z vsem veličastvom in sijajem, je bilo nekaj let po pogrebu obiskano od skru-

nilcev grobov. Vlomilci si za svoj obisk niso izbrali dragocenega nakita, ker ta je bil skrit v krsti in za nje nedostopen, ampak olja in mazila, ki so bila v tedajšnjih časih neizmerno veliko vredna, in katera so dajali imenitnikom seboj v grobe v dragocenih posodah. Na teh posodah za olje in mazila so pustili tatovi prstne odtise. Carter je posnel s pomočjo egipčanske policije te odtise, ki so bili izsledeni po 3000 letih in so ravno tako sveži, kakor bi se bil kedo danes dotaknil posod.

Na podlagi teh prstnih sledi si je mogoče ustvariti čisto pravilno sliko o vladarju, ki je bil zagrešen pred 3000 leti. Skrunilci grobov so vdrli v grobnico skozi postranski hodnik, katerega so razbili. Prinesli so seboj velike mehe, v katere so vlili iz svetih posod ukradeno olje. Nekaj teh mehov so pustili tatovi v naglici pred izhodom. Iz tega dejstva se da sklepati, da jih je nekdo v zadnjem trenutku pri delu zmotil in prepodil. Posode z olji so bile postavljene v grobnici na 2½ do 3 m visokih podstavkih. Da so zamogli vlomilci do njih, so nagromadili razne predmete, katere so slučajno našli po grobišču. Nekateri lopovi so morali biti ravnokar zaposleni z jemanjem posod s podstavkov, ko je došlo do vznemirjenja. Nekaj prej omenjenih predmetov so našli pri odkritju grobnice po tleh polomljenih in križ-kraž razmetanih.

DRUŠTVENE VESTI

Prof. dr. Karel Glaser.

Vsak stan, kakor tudi vsak posameznik, je dolžen doprinesiti za zgradbo doma svojega naroda primeren del. Ta pa je odvisen od duševnih in telesnih zmožnosti dotičnika, od njegovih gmotnih razmer in tudi od stanu, kateremu pripada.

Izobraženstvo, ki razpolaga z dovoljnimi gmotnimi sredstvi in je neodvisno, bi moralo izvrševati najtežje naloge. Ostali razumniki, posebno od države plačani uradniki, učitelji in drugi imajo najtežje stališče z ozirom na javno delovanje. Tej vrsti pripada tudi mož, kateremu so posvečene te vrstice, prof. dr. Karel Glaser, ki je skoraj med pozabljenimi rodoljubi slovenskega naroda, pa je bil velik in vnet vzgojitelj in učitelj naroda z besedo in knjigo.

Karel Glaser je bil rojen v Hočah pri Mariboru dne 3. februarja 1845, umrl

armade, ki so oborožene z metalci plamenov. Vojaštvo je v ogroženih pokrajinah noč in dan na delu in vendar se mu ni posrečilo, da bi bilo ustavilo val koblic. V znanstvenih krogih si belijo glave, odkod ti milijarde in milijarde broječi roji, ki so prodrli že do sosedne Poljske. Ruska sovjetska vlada je dala nalog posebni komisiji, ki naj dožene izvor te nadloge, da bo Rusija za bodoče boljše pripravljena za slučaj ponovne koblične poplave.

Morske globine.

Ako bi pogreznili najvišje gore na svetu v morske globine, bi jih presevalo morje na

Vsi so čakali, kdaj povpraša po svojih ljudeh.

Ni povprašal. Zato je nekega dne rekel stari učitelj:

»Dragi prijatelj, poslušaj me sedaj! Ali si ne moreš misliti, da žive ljudje, ki hrepene po tebi, ki bi te radi obiskali? Ali si moreš misliti, kdo so tisti ljudje?«

Colnar je odbijajoče zamahnil z roko.

»Ne, ne, tega si ne morem misliti!«

»Prijatelj, jutri te obišče tvoja žena — Ana.«

Bolnik se je pognal kvišku v postelji.

»Potem uidem . . . Potem uidem nazaj v kaznilnico! Potem moram domov!«

Zdravnik je pripravljen stal ob strani. S težavo sta pomirila bolnika, da je spet legel v posteljo. Nenadoma se je glasno zasmel.

»Kako sta abotna! Ana! Ali ne veda, da je Ana čista ženska, da ne bo hotela imeti nobenega opravka s takim malopridnežem, s kaznjencem, kakršen sem jaz?«

Drugi dan je prišla Ana. Povedala je zdravniku po svoji mirni, pa odločni navadi, da so sedaj ne bo dala več zadržati.

In tako je stopila k postelji svojega moža.

Mož jo je srepro pogledal.

»Dober dan!« je rekla.

Sedla je na stol pri postelji in prijala njegovo roko. Čutila je, kako mu je plala kri v žilah, kako so se mu prsi vzdigovale in padale v težkem dihanju. Njegove oči so boječe bežale pred njo, se uprle skozi okno, kakor da bi od tam pričakovale rešitve. Proč si je želel! Na prosto!

Ganjena ga je opazovala. Lepi kodrasti lasje so se umaknili sršavi, osiveli kaznilniški lobanji, brade ni imel več, sivo strnišče je stalo okrog njegovih ust in brade. Colnar ni več dovolil, da bi ga brili; hotel je zopet dolge brade in dolgih las. Prej naj bi ga nihče ne smel videti. Sploh pa si ni mogel misliti, da bi še kdaj prenesel poglede drugih ljudi.

Držala je njegovo roko v svoji in jo rahlo stiskala. Ni ji je odtegnil; toda počivala je v

Henko

Henko Henkeljeva soda za pranje in čiščenje je za namakanje perila neobhodno potrebna. Henko raztopi umazanino ter vam prihrani vso ostalo pranje. Pazite vedno na naziv in omet z znakom leva.

pa je dne 18. julija 1913 v bolnici v Gradcu, od koder je bil prepeljan na groblje rojstne župnije.

Gimnazijo je dovršil v Mariboru z odličnim uspehom. Klasično filologijo in slavistiko je študiral na Dunaju in je bil nato domači učitelj pri grofu Brandisu v Mariboru. Z letom 1868 je začel poučevati na javnih srednjih šolah. Telesno je bil sicer šibek, duševno pa orjak, jezikoslovec prvega reda. Poznal je korenito klasično filologijo in slavistiko. Poleg svojih gimnazijskih predmetov se je bavil intenzivno z indijsko-iransko filologijo. Poznal je orientalske jezike kot malokdo med Slovenci. Za znanstveno spopolnitev v tej stroki je še kot nad 40letni mož študiral v Berlinu in na Dunaju indijski jezik ter je napravil leta 1883 sanskritski izpit.

Zelzel je dobiti kako orijentalistično profesuro, pa mu se ni posrečilo. Napisal pa je o tej snovi mnogo znanstvenih razprav, informativnih člankov v nemškem in slovenskem jeziku, kar je hvalevredno zabeležil v slovenskem biografskem leksikonu Grf. Pripravil je tudi zelo obširno gradivo za zgodovino slovenske književnosti, ki jo je izdal.

Kljub temu marljivemu učenjaškemu delovanju se je moral nad polovico svojega delovnega življenja zadovoljiti na manj važnih srednjih šolah bivše Avstrije. In kaj je bil vzrok? Njegov kremeniti narodni slovenski značaj, katerega ni nikjer zakrival! To je bilo posebno nevarno v prvih letih njegovega službovanja od leta 1870 do 1880. Po kratkotrajnih službah v Leobnu, Celju in Ptujju je prišel leta 1874 na nižjo nemško gimnazijo v Kranj. Tam je bilo takrat še dokaj nemškutarije. Zelo so pogrešali dober slovenski pevski zbor. Ker je bil prof. Karel Glaser tudi izobražen v petju in glasbi, je osnoval s svojim drugom prof. Škabernetom moški pevski zbor ter z njim hitro dosegel lepe uspehe. Nastopil je pri teoforični procesiji s svojim zborom, kar je mogoče delovalo na ljudstvo tudi v narodnem pogledu.

S tem se je pa iznova zameril ponemčevalnemu avstrijskemu režimu in sicer z dvojne strani: ker je namreč bil pevski zbor v narodnem oziru odločno slovenski in preveč demokratično sestavljen. Profesor Glaser ni gledal na stan in sukno, temveč je iskal le sposobne pevce tudi med obrtniki in delavci. Zato je bil kot državni nevaren panslavist službeno prestavljen v Vidno v Šleziji.

Treba je vedeti, da so bila učna mesta v Šleziji in Bukovini takrat za Slovence — kazenska mesta. Glaser je bil žrtev nemškega terorja. V Kranju je priobčil v izvestju za šolsko leto 1876 razpravo: »Odlomek slovensko-francoske slovnice.« Krivična premestitev je seveda vplivala na njegov blagi značaj. Bil je človek blagega srca in finega ču-

Dr. Janko Pihlar
specialist za notranje bolezni
Maribor, Prešernova ulica 2
ordinira redno vsak delavnik od
8. do 12. in od 2. do 4. ure.
Ob nedeljah in praznikih ne ordinira.

stva, kar se je opazilo tudi v šoli. On ni imponiral s strogostjo, pač pa z dobroto srca, kar so njegovi učenci vedno uvaževali in priznavajo še danes, dasi je že 20 let v grobu.

Prof. Glaser je bil eden od onih množestvenih Slovencev, katere je stara Avstrija ošabno prezirala. Z gorjupom jih je odpravljala! Še le po letu 1880 so to pri prof. Glaserju skušali vsaj deloma popraviti, ko je bil prestavljen na državno gimnazijo v Trst, kjer je ostal do leta 1900. Kot vpokojenec je živel v Gradcu, Ogrskem Brodu na Mor., kjer je bil ravnatelj zasebne židovske nižje gimnazije, in nazadnje v Hočah.

Te vrstice naj bodo skromen spomenik vrlemu slovenskemu možu za 20-letnico njegove smrti. Dal je svojemu narodu vse, kar je mogel. I. G.

*

Sv. Jurij ob Ščavnici. V nedeljo dne 23. t. m. bo pri nas nekaj izvanrednega. Hej, Vana, kaj pa bo neki? Tonč: »Ali še ne veš? Amerikanci pridejo. Iz Amerike pride rodoljub in prinese vse polno denarja, to je dolarjev.« — »Eh, dosti že ne bo mogel prinesiti sam.« — »Veš, saj ne pride sam, ampak v spremstvu pritlikavca, pet pedil velikega človeka, in pa zamorec pride z njim.« — Saperlot, potem pa bo že nekaj. In konec krize bo najbrž potem tudi vsaj pri nas. Kam pa jo bodo ti Amerikanci najpoprej mahnil? Kje bi jih bilo najboljšje počakati? — »Ti, Vana, ali res ne veš, kaj bo? V dvorani g. Pergerja bo tomaževski pevski zbor ta dan nudil veliko smeha in zabave. Vprizorili bodo kar tri igre na en dan: »Snubače«, komičen prizor s petjem; veseloigro »Rodoljub iz Amerike« s petjem v treh dejanjih, ter spevoigro »Srce in denar« v 1 dejanju. Snubači, že sam naslov nam pove, da bo to nekaj veselega. Ro-

doljub nam bo pa sigurno kaj dolarjev podaril, ker pride iz Amerike. Kdor se bo prej poržuril za vstopnice in bo bolj v ospredju v dvorani, bo dobil več dolarjev. Igra »Srce in denar« pa je bolj resna. Videti jo morajo vsi, zlasti na novo pečeni zakonski pari, ter tudi oni, ki majo veselje do tega stanu, pa od daleč gledajo vanj. Torej bo ta prireditev prav prišla vsakomur, kakor tistemu, ki se rad smeji, tako onim, ki so bolj resnega obraza. Posebno pozornost pa bo vzbudil in napravil na vse udeležence 5 pedil velik ameriški možičelj, ki namerava pozdraviti vsakega od največjega do najmanjšega. Pisal je, da spleza na mizo, če bo polna dvorana, in da se od tam predstavi. Zamorca videti je tudi redko, ta dan boste videli vse to. Pred in po igri zapoje tudi pevski zbor. Jurjevčani, obeta se nam ta dan velik spored in obilo zabave. Noben naj ne ostane doma. Pokažimo, da nam je pri srcu ljudsko izobraževalno delo. Na prav veselo svidenje!

Frankolovo. Kakor vsa katoliška prosvetna društva, je bilo tudi naše prosvetno društvo »Slomšek« dne 21. februarja t. l. oblastveno razpuščeno. 553 knjig je bilo zapečatenih. To lepo število knjig jasno in odločno pokaže delo in moč naše mladine. Na ozru se naša mladina za časa društvenega razpusta ni pokazala. Pa ta naša mladina ni spala med tem. Oklenila se je svoje nebeške matere Marije. Mogočen odmev daleč na okoli je dal Marijanski tabor na Gojki. Tu je naša fantovska mladina pred svetom manifestirala za ideje velikega Slomškega in nepozabnega dr. Janeza Kreka. Tej mladini, ki se bori za tako vzvišene ideale, je bila skazana pravica. Prejšnji teden je bilo naše prosvetno društvo »Slomšek« zopet oblastveno dovoljeno. Mladina, sedaj pa na plan! Slovenska knjiga, pojdi zopet med naše ljudi! Fantje, dekleta, povejte vsemu svetu, da dobro razumete besede onega, ki smo ga izbrali kot voditelja: »Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do prave zveličanske narodne omike!« V nedeljo dne 23. julija bo sestanek ob 3. uri popoldne v Društvenem domu, kjer bodo podali smernice našemu bodočemu delu.

Št. Andraž pri Velenju. Tukajšnje Katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 23. julija, ob 3. uri popoldne v Društvenem domu

njeni čisto brez življenja, kakor ohromela, ali kakor roka mrliča. Nato je Ana vstala.

»Nočem te mučiti, Štefan. Hotela sem ti le reči, da nikoli niti eno minuto nisem verjela v tvojo krivdo in da te imam še vedno tako rada kakor prej.«

Tedaj je naglo segel po njeni roki.

»Ali je to — ali je to res?«

Upiral je oči v njo.

»Res! Sedaj pojdem. Odslej bom prišla vsak dan zopet, dokler ne boš šel z menoj domov.«

Sklonila se je nad njim in ga poljubila, ki je nepremično ležal v postelji. Nato je hitro in tiho odšla.

Drugi dan ji je sam od sebe dal roko. Govoril tudi ta dan skoraj nič ni, toda na njegovem obrazu je počival tisti sij odrešenja, ki ga opazimo pri bolnikih, pri katerih so se poleg hude bolečine.

Tretji dan jo je potegnil na svoje prsi.

In četrti dan je hotel iti domov.

Hudo ga je pretreslo še, ko je zopet zagledal svojega sina. To je bilo še v bolnišnici.

»Tako velik in tako lep!« je rekel ganjen in plašno gledal sina.

Nekaj časa so morali še odložiti. Zdravnik mu je dal še okrepčilo.

Nato pa so se v velikem avtu peljali domov.

Ko so prispeli v domačo vas, si je Štefan Colnar zakril oči z roko; tudi v hišo so ga morali peljati tako, da je imel zaprte oči. Ni mogel pogledati.

In skoraj so ga spravili v posteljo.

Po vasi se je hitro razširila govorica, da se je Colnar vrnil domov. Toda nihče ga ni videl, tudi posli ne. Ostal je v svoji sobi. Žena mu je stregla, sin in stari učitelj sta ga obiskovala. O gospodarstvu, o velikem načrtu, po katerem naj bi se izkoristil zdravilni studenec in ki je sedaj že dozorel, vzela Colnarjevimi z ram vse breme ter jim obetal veliko, varno bodočnost, s Štefanom Colnarjem ni bilo mogoče govoriti. Vsem ta-

najbolj globokih mestih za 2000 m. Po stoletnih naporih je vendar uspelo, odkriti južni in severni tečaj, in prodreti v višino, v takozvano stratosfero, in sedaj delajo na vso moč, da bi premagali najvišjo goro na svetu, Mont Everest v pogorju Himalaja v osr. Aziji. Skrivnosti na najglobokejših mestih morja pa bodo kljubovale človeški radovednosti še bogznaj kako dolgo. Največje globine Tihega ali Velikega Oceana so zmerili pri vzhodni obali Japonske 8500 m, pri otoku Guam 9600 m, ob vzhodni obali Filipinskih otokov 10.800 m. Med južnim tečajem in Ognjeno zemljo (ob

»Dva bregova«, drama iz življenja beračev v treh dejanjih. Sodelujeta pevski in tamburaški zbor. Vstopnina običajna. Vsi domačini in sosede vlijudno vabljeni!

Tromarje pri Celju. Tukajšnje prosvetno društvo, ki je šele pred kratkim nabavilo nove kulise, vprizori v nedeljo dne 23. julija, ob pol štirih popoldne v prostorih g. Čekovina znano igro »Dve neveste«, šaloigra v treh dejanjih. Med odmori igra društveni tamburaški zbor. Pridite vsi!

Asfaltno jezero.

Velik potres na otoku Trinidad (pred južno Ameriko), ki je zahteval toliko človeških žrtev in je napravil mnogo materijelne škode, predvsem v pokrajinah za pridobivanje surovega olja, je zopet obrnil pozornost na otok. Trinidad je namreč na celem svetu najbolj bogat na asfaltu. Pretežni del celotnega asfalta, ki pokriva ceste velemest, prihaja iz Trinidada.

Asfalt na Trinidadu tvori veliko je-

zero, ki ima v obsegu 3 angleške milje. Ako ga opazujemo iz večje daljave, sliči s svojim gladkim in temnim površjem mirnemu, zelo globokemu jezeru, ki se sploh ne giblje. Če se mu pa približaš, vidiš, da nimaš pravzaprav pred seboj jezera, ampak temno, gladko in na videz trdo maso.

Na površini tvori asfaltno jezero debelo in odporno skorjo. Ako ni preveč vroče, je mogoče jezero počez prekorkati peš.

Trinidadski asfalt pridobivajo čisto enostavno na ta način, da odstranjujejo zgornjo trdo skorjo na jezeru, jo drobijo na manjše kose in odvažajo. Asfalt na Trinidadu je čist in je kljub dolgotrajnemu prevozu v vse dele sveta zmožen na svetovnem trgu vsake konkurence. V Evropi je dobiti asfalt edino le v Neuchatelu v Švici. Ta asfalt pa nikakor ni v čistem stanju, ampak pomešan z apnenecem. Potrebna so vsa mogoča postopanja, predno je evropski asfalt za na trg.

Remšnik. V soboto dne 8. julija 1933, okrog pol šestih zjutraj, ko so zajutrkovali, je začelo goreti pri Koležniku. Zenske so že zgodaj zjutraj zanetile v krušno peč, da bi spekle kruh. Moral pa je biti usoden slučaj, da se je vnela od dimnika streha in je do tal pogorela stara hiša, v kateri je bila že dolgo let gostilna. Sreča, da so imeli ravno zidarje in slikarje pri hiši ter da je bilo pohištvo in gostilniška oprava večinoma na prostem. Vendar je še dosti ostalo v hiši plamenom kot žrtev. Dobro, da je bilo dosti delavcev pri hiši, ki so pridno branili novo zidano poslopje in kovačijo. Dosti vredni ste bil tudi lipi, ki sta zabranili plamenom, da se ni kovačija vnela. Poslopje je bilo zavarovano okrog 20.000 Din, škoda pa je veliko večja. Št. Florijan, varuj nas vsega hudega!

Dravski dvor. V ponedeljek popoldne okrog 3. ure se je vtila po Dravskem polju piona, ki je povzročila ponekod tudi škodo. n. pr.: v Starošineh je toča deloma uničila mlado koruzo. Na Dravskem dvoru je udarila strela pri posestniku Josipu Turku, uničevala nekaj časa po stanovanju in končno zginila v zemljo. Požara ni povzročila, pač pa so bili stanovaleci hudo prestrašeni. Sploh je letos mnogokrat slišati, kako udarja strela.

Sv. Martin pri Vurbergu. Pristrčen sprejem so napravili domačini in okoličani novomašniku g. Francu Pečarju. Globoko veselje je vladalo od dupleškega mostu, kjer ga je čakala množica, pa do doma. Prvo sv. mašo je novomašnik daroval v nedeljo dne 16. julija v domači farni cerkvi.

Jarenina. Ni še dolgo, kar so Jareninski zvonovi zapeli in naznanjali žalostno vest, da je neusmiljena smrt ugrabila mlado ženo Frančiško Ploč, posestnico v Vukovskem dolu. Še mlada žena in mati je po kratki in mučni boleznini zapustila dragemu možu tri majhne otročičke. Bila je vneta častilka Matere božje ter

vzledna žena v izpolnjevanju verskih dolžnosti. Ljubi Bog ji naj bo plačnik!

Zgornja Sv. Kungota. Dne 10. t. m. je organiziral naš vlč. g. župnik Frančišek Magdič romanje k Devici Mariji v Puščavi, da si po nebeški Kraljici izprosimo božjega blagoslova in pomoči. Naša dva vrla avtopodjetnika gg. Franc Senekovič in Rudolf Smonig sta peljala 36 oseb iz naše župnije ter deloma še iz Spodnje Sv. Kungote in Svečine. V romarski cerkvi sta darovala g. domači župnik in g. župnik Vincenc Kraner iz Spodnje Sv. Kungote sv. mašo. Ob povratku smo si ogledali moderno tehniško čudo, falsko elektrarno. Prelep je bil ta romarski izlet, za to bo ostal vsem udeležencem v svetlem, trajnem spominu!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. V naši župniji nove maše sicer niso prevelika redkost, toda letos je nas doletelo posebno odklikovanje: dva sinova naše fare bota pristopila k oltarju Gospodovem. Prvega novomašnika, g. Ivana Križana, smo že slovesno sprejeli v nedeljo dne 9. t. m., ga spremili v cerkev in po slovesnih litanijah dobili njegov prvi blagoslov. — Zadnje dni se nam je vreme zboljšalo, zato pa so nas takoj začele strašiti strahote iz prejšnjih let: v četrtek zvečer ob večni luči je v Župeči vasi bila naenkrat v plamenih lesena hiša s slamo krita koča Ignavevih ali Lampretovih; naslednji dan opoldne pa se je začel valiti gost dim iznad škednja in gospodarskega poslopja Emeršiča v Spodnjem Št. Lovrencu, kjer so mu zgoreli tudi vsi gospodarski stroji. Na srečo so gasilci v obeh slučajih ogenj omejili, a kaj bi lahko bilo ob hudem vetru! O vzrokih požarjev doslej še nič gotovega ni znano.

Sv. Tomaž pri Ormežu. Dne 5. julija so prav žalostno zapeli zvonovi naše župne cerkve, katerim so se pridružili zvončki treh kapelic, in so naznanjali, da se je preselil v večnost blagi krščanski mož Franc Štebih, posestnik v Peršetincih. Bil je vzoren gospodar, iskan zidar, skrben oče in zvest naročnik »Slovenskega gospodarja«. Rad je pomagal stiskanim in siromakom, obresti ni tirjal, ker se je zavedal, da bo prejel plačilo od Očeta nebes in zemlje. Po zimi in spomladi, nekako sluteč bližnji svoj konec, je večkrat govoril svoji ljubljeni ženi in hčerki, da bo moral letos umreti. Vedel

koncu južne Amerike) počiva pogreznjeno v morje pogorje, ki je bilo v pračasih visoko 9000 m.

Stolp samomorilcev.

Najvišji nebotalnik v Njujorku se imenuje State Building. S stolpa tega poslopja se je vrglo v globočino tekom zadnjih 4 tednov 27 oseb. Omenjeni stolp je obiskovalcem na razpolago kot razgledna točka, katero poseča dnevno na tisoče oseb. Kakor ji videti, vpliva stolp privlačno na samomorilce. Zakupniku stolpa, ki je že postal bogat mož, je naročila policija, da je moral postaviti ob ograji stolpa na štirih mestih stražnike, ki

kim rečem se je bil preveč odtujil. Sem in tja je boječe pokukal skozi okno, pa se hitro umaknil, če je le količkaj zavohal človeka.

Nekega dne je zagledal na dvorišču starega lovskega psa.

»Pa vendar ne more biti to moj tref?«

»Seveda je,« se je nasmehnila Ana, »tvoj stari tref je! Miloščino mu še dajemo. Trinajst let ima že sedaj.«

»Trinajst let,« je zamrmral Colnar, »kako hitro mine čas!«

Pes je začel praskati po vratih. Priplazil se je bil za gospodinjo.

»Le pridi, tref! Poglej, to je tvoj gospodar! Daj mu šapo!«

Pes je prišel bliže, ovohal svojega gospodarja od vseh strani; dolgo časa in natanko ga je ovohaval. Ali so se v njegovi pasji duši res vzbudili že zdavnaj zabrisani spomini na lov? Naenkrat je začel tresti s svojim kratkim repom in je dal svojemu gospodarju šapo. —

Mračni, tihi, zimski večeri. V svojo spalno suknjo zavil je sedel Colnar v mehkem stolu in

se je čutil, kako silno se je zasukala njegova usoda. Sedaj bi ne maral nazaj v kaznilnico; v blagodejno topli sobi ga je sedaj izpreletela ledena zona, če je le pomislil na tisto strahotno hišo. Kako bi le mogel živeti tam!

Colnarjeva hiša je bila velika, bolj in premožnejše opremljena kakor druge kmetske hiše. V njej je bila marsikatera udobnost, ki bi jo v navadni kmetijski hiši zastoj iskal. Celo kopalnico so imeli v prvem nadstropju.

Tja doli, kjer so delali posli in kjer so pacijenti njegovega sina prihajali in odhajali, Colnar nikoli ni prišel. Njegova žena je bila skoraj celi dan pri njem, in stara, mrtva ljubezen se je zopet prebudila in zavila oba s tiho, spokojno srečo.

Pes je celi dan ležal pri peči in stari učitelj je prihajal vsak dan. In tedaj je bilo Colnarju posebno prijetno pri srcu in rad je slišal, če mu je učitelj povedal, da mu brada in lasje prav lepo rastejo in da bo skoraj treha brivca, ki bi napravil malo reda v tej divjavi.

Tudi jed mu je bila spočetka preveč težka.